

otázku dlužno posuzovati podle předpisu hmotného práva. Jde tedy jenom o to, v jakém rozsahu se přerušuje promlčení úroků tím, že k jejich vydobytí byla vedena exekuce. Tato otázka není v zákoně výslovně řešena, avšak přihlížíme-li k hospodářským a jiným důvodům, pro které byla zavedena instituce promlčení, a k těm, které se uvádějí pro jeho přerušení, dospějeme k právnímu důsledku, že ani vedení exekuce nelze přisouditi jiného a dalšího významu, než který dává zákon získání exekučního titulu, a že ani exekuce nepřerušuje promlčení, jestliže se v ní nepokračuje a zůstane-li jenom při exekučním vkladu zástavního práva, kterýžto exekuční prostředek je sice uveden mezi prostředky k vydobytí pohledávky, ale povahou svou přece jest jenom jejím zajištěním. Důvody, jež ve příčině platů uvedených v § 1480 obč. zák. vedly k určení kratší lhůty přes dobytí exekučního titulu, platí také ve příčině zavedení exekuce. Jestliže tedy žalovaná strana mimo onu exekuci vnuceným vkladem zástavního práva nic dále nepodnikla k tomu, aby promlčení co do úroků bylo přerušeno, způsobila, že se úroky od 2. dubna 1924 do 12. ledna 1929 promlčely. Pokud jde o přípustnost žaloby o výmaz a otázku, lze-li žalobě takové vyhověti také co do určité částky, nebylo se strany žalované námitek ani s hlediska formálně-právního, ani s hlediska práva hmotného. Knihovní dlužník může se brániti exekuci, byla-li pohledávka zaplacená nebo může-li namítati její zánik z důvodu promlčení a mohl by se domáhati také obmezení exekuce z těchto důvodů; proto mu v zásadě nelze odpírati nárok, aby se žalobou domohl souhlasu k výmazu zástavního práva do výše, do které pohledávka zanikla. Žalovaná strana poukázala k předpisu § 262 zákona čís. 76/27 Sb. z. a n., který se týká vymáhání daňových pohledávek. K předpisu tomu nelze však ani s hlediska § 7 obč. z. o. přihlížeti, protože jde o předpisy speciální. Použije-li se tedy v souzeném případě platby 14.540 Kč 75 h na útraty 674 Kč 40 h a tříleté zadrželé úroky 1.800 Kč ještě podle právního stanoviska v tomto rozhodnutí zaujatého na úroky od 1. dubna 1923 do 2. dubna 1924, tvořící 602 Kč 98 h, byla zbytkem uhrazena vymáhaná pohledávka do výše 11.463 Kč 37 h, takže zůstává neuhrazen zbytek ve výši 536 Kč 63 h s 5%ními úroky ode dne 12. ledna 1932. Potud bylo dovolání vyhověti.

Čís. 14982.

Pachtýř zabraného statku, jemuž byla dána výpověď z hospodaření Státním pozemkovým úřadem, je povinen platiti pachtovné až do skutečného převzetí statku; výpověď z hospodaření o sobě neruší poměr pachtovní.

(Rozh. ze dne 21. února 1936, Rv I 2037/35.)

Žalující stát (Státní pozemkový úřad) přednesl, že žalovaní dluhují pachtovné v zažalované výši 35.282 Kč za dobu od 1. května 1933 do 30. dubna 1934 a za květen 1934. Žalovaným byla dána výpověď z hospodaření, nikoliv však výpověď na vyklizení a nebyli žalovaní zproštěni

povinnosti placení pachtovného, jež trvá dále. Proti žalobě namítli žalovaní, že proti nim jest vedena dle usnesení okresního soudu ve Š. z 20. června 1932 exekuce vnucenou správou. Vnucený správce jest povinen platiti pachtovné z výtěžku vnucené správy, a nikoliv žalovaní, o čemž žalující Státní pozemkový úřad věděl, neboť vnuceného správce dal při výpovědi z hospodaření na velkostatku vyrozuměti. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu co do částky 17.007 Kč. **D ů v o d y**: Žalovaným byla dána Státním pozemkovým úřadem výslovně ve smyslu § 13 zák. ze dne 16. dubna 1919 čís. 215 Sb. z. a n. a §§ 12—25 zák. ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922 čís. 220 Sb. z. a n. výpověď z hospodaření na nemovitostech zabraného velkostatku na dobu 6 měsíců ode dne doručení výpovědi (22. května 1933) v celém rozsahu, jak vypovídaným příslušela z důvodu pachtovní smlouvy a to užívání pozemků a budov a bylo žalovaným přikázáno, aby vypověděné nemovitosti se vším příslušenstvím v uvedené lhůtě pod exekucí vyklidili a odevzdali Státnímu pozemkovému úřadu. Touto výpovědí, která směřovala k úplnému odstranění žalovaných ze zabraných nemovitostí, dal Státní pozemkový úřad bez jakékoliv pochybnosti najevo, že nechce pokračovati v pachtovním poměru se žalovanými. To plyne také z ustanovení § 14 čís. 4 náhradového zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 Sb. z. a n., dle něhož není výpovědi zapotřebí, rozhodli-li se Státní pozemkový úřad převzít spolu s určitými nemovitostmi také závazky a práva ze smluv pachtovních. Byla-li tedy žalovaným dána výpověď z hospodaření, znamená to, že se Státní pozemkový úřad rozhodl nepřevzít práva a závazky z pachtovní smlouvy, kterou žalovaní s dřívějšími vlastníky uzavřeli. Touto výpovědí použil Státní pozemkový úřad oprávnění daného jemu zákonem záborovým a náhradovým, zrušiti právní poměr, ve kterém byli žalovaní k zmíněnému velkostatku, s platností od 22. listopadu 1933 a není proto správné tvrzení žalobce, že dvory Š. a Z. jsou propachtovány žalovaným, že československý stát převzal smlouvu pachtovní ohledně těchto dvorů a že tato smlouva dosud trvá. Uvádí-li napadený rozsudek, že žalovaní ani netvrdili, že byl zrušen pachtovní poměr, přehlíží, že žalovaní v první stolici výslovně namítali výpověď z hospodaření ku dni 22. listopadu 1933, že tato výpověď nabyla moci práva a že nikdo s nimi nejednal o tom, za jakých podmínek a jak dlouho mají spravovati dříve najaté nemovitosti po zrušení pachtovního poměru. Toto zrušení jest ostatně právním důsledkem výpovědi dané z hospodaření, takže ani nemusilo býti výslovně žalovanými namítáno. Pokud jde o otázku, zdali žalovaní také po 22. listopadu 1933 sporné nemovitosti dále užívali a užitek z ní brali, netřeba se jí obírat, poněvadž žalobní nárok není v tomto směru podložen skutkovým přednesem a není odvozen z toho, že, ačkoliv pachtovní poměr pominul, žalovaní pokračují v pachtovním užívání, nýbrž spočívá jedině na tvrzení, že československý stát převzal pacht a že žalovaní dluhují ujednané pachtovné z pachtovního poměru, který nebyl vypovězen, a proto dosud trvá. Žaloba domáhající se nikoliv náhrady za to, že žalovaní pachtovního předmětu dále užívají, nýbrž výslovně placení pachtovného z pachtovní smlouvy, jest,

pokud jde o dobu po 22. listopadu 1933, bezdůvodná a byla proto v tomto rozsahu zamítnuta. Poněvadž pachtovní poměr byl výpovědí z hospodaření zrušen teprve dnem 22. listopadu 1933, jest žalobní nárok na placení pachtovného do té doby pachtovní smlouvou odůvodněn. Vnucená správa není na závadu pasivní legitimaci žalovaných. Ustanovení §§ 120 a 336 ex. ř. mají význam jen pro vnitřní vedení správy, jak správce má naložiti s jejími výtěžky, netýkají se však závazku pachtýře vůči propachtovateli k placení pachtovného, který plyne z pachtovní smlouvy dle § 1090 obč. zák. Do této smlouvy vnucený správce nevstupuje, nýbrž vykonává jen úkony, k nimž jest dle § 109 ex. ř. oprávněn. Zdali vnucený správce docílí nějakých výtěžků ze správy a v jakém rozsahu, nemůže míti vlivu na nárok propachtujícího na zaplacení pachtovného vůči pachtýři. Tento nárok jest také nezávislý na ručení vymáhajícího věřitele za náklady vnucené správy. Následkem toho vnucená správa pachtovních práv žalovaných není překážkou, aby žalobce na nich nepožadoval zaplacení pachtovného.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Žalovaní uplatňují, že nejsou pasivně legitimováni v tomto sporu, poněvadž na jejich pachtovní práva, plynoucí z pachtovního poměru, z něhož žalující strana žaluje na zaplacení pachtovného, vede se exekuce vnucenou správou k vydobytí pohledávky A. banky v Praze, a že tedy žalován býti mohl toliko vnucený správce. Tento názor je mylný. Podle §§ 109 a 334 odst. 2 ex. ř. jest vnucený správce na místě dlužníka oprávněn vybírat všechny užitky a příjmy plynoucí z práv, na něž se exekuce vede, a konati všechna právní jednání a vznášeti všechny žaloby, kterých je třeba, aby vnucená správa byla provedena. V praxi se obecně uznává, že vnucený správce je také pasivně legitimován ve všech záležitostech, týkajících se vedení vnucené správy a hospodaření z ní plynoucího. Povinný jest za vnucené správy nezpůsobilým ke sporům toliko v záležitostech, které se týkají vnucené správy, ježto ta se provádí podle §§ 99 a 130 ex. ř. s vyloučením dlužníka (rozh. 3451 Sb. n. s., Neumann. Lichtblau Kom. z r. 1928 k § 109 ex. ř. str. 417—418). Avšak v souzeném případě nejde o záležitost, týkající se vedení vnucené správy, neboť žalující strana domáhá se, aby žalovaní na základě pachtovní smlouvy uzavřené s nimi před zavedením vnucené správy byli uznáni povinnými zaplatiti jí pachtovné nejen z užitků vnucené správy, nýbrž z celého svého jmění, tedy také z jmění, jehož se vnucená správa netýká a s nímž vnucený správce disponovati a tudíž je ani ve sporu zastupovati nemůže. Opak nelze dovozovati z té okolnosti, že podle § 336 ex. ř. má vnucený správce zapravovati pachtovné přímo ze správních výtěžků, a nestačí-li, že jest vymáhající věřitel podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř. povinen hraditi tyto výdaje. Propachtovatel může sice také touto cestou dosáhnouti zaplacení pachtovného, ale nemůže mu býti bráněno, aby se domáhal exekučního titulu přímo na dlužnících, účinného na celé

jejich jmění a na veškeré jejich příjmy přítomné i budoucí. Odvolací soud zamítl žalobu stran pachtovného za dobu od 23. listopadu 1933 do 30. dubna 1934 v částce 17.007 Kč, vycházejí z názoru, že šestiměsíční výpovědi, kterou dal Státní pozemkový úřad žalovaným ve smyslu § 13 zákona čís. 215/19 a §§ 12 až 25 zákona čís. 329/20 ve znění zákona čís. 20/22 Sb. z. a n. a která byla okresním soudem ve Š. doručena žalovaným dne 22. května 1923, zrušil se pachtovní poměr žalovaných k Československému státu dnem 22. listopadu 1933 a že proto žaloba, domáhající se výslovně placení pachtovného, a nikoli náhrady za další užívání pachtovaného předmětu, je bezdůvodná, pokud jde o dobu po 22. listopadu 1933. Tento právní názor je mylný. Z obsahu uvedené výpovědi je nade vší pochybnost patrné, že jde o výpověď z hospodaření po rozumu citovaných míst zákonných a nikoli o výpověď z pachtovního poměru podle §§ 561 a násl. c. ř. s. Na tom nic nemůže změnit nesprávný dodatek okresního soudu, že přikazuje odpůrci vypovídající strany, aby této výpovědi včas vyhověl pod exekucí nebo proti ní podal námítky, neboť rozhodující jest toliko jasný obsah výpovědi a v ní uvedená místa zákonná (rozh. 1811 Sb. n. s.). Takovou výpověď nepomíní pachtovní poměr k zabrané nemovitosti, nýbrž teprve skutečným převzetím nemovitosti, nýbrž teprve skutečným převzetím nemovitosti Státním pozemkovým úřadem, které se může státi buď dobrovolným odezdáním se strany hospodařícího držitele, nebo exekucí odebráním pozemku držiteli tomu, jak bylo podrobně vyloženo v rozhodnutí čís. 6613 Sb. n. s. Že Státní pozemkový úřad v době od 23. listopadu 1933 do 30. dubna 1934 od žalovaných jakožto pachtýřů propachtované pozemky převzal, nebylo tvrzeno a bylo proto v té příčině obnoviti rozsudek první stolice, a nebylo třeba zabývatí se ještě dovolacím důvodem vadnosti řízení.

Čís. 14983.

Nelze zpeněžití exekucním prodejem podle §§ 332, 341 ex. ř. koncesi k provozu dopravy motorovými vozidly.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, R I 91/36.)

Vymáhající věřitel navrhl zpeněžení zabavené autokoncese nucenou dražbou. První soud návrh zamítl proto, že podle § 7 zák. čís. 198/32 Sb. z. a n. je převod zabavené koncese na třetí osoby nepřípustný. Rekursní soud vyhověl návrhu. Důvody: Předpis § 7 zák. čís. 198/32 Sb. z. a n. vylučuje jen volnou disposici povinného s koncesí ať smlouvou nebo posledním pořízením, nelze však z něho seznati, že oprávnění povinného má býti spjato tak úzce s jeho osobou, že by zpeněžení prodejem v exekuci bylo vyloučeno (Sb. n. s. čís. 13566). Způsob provedení dražby jest řešiti v dohodě s příslušným živnostenským úřadem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.